

[Kristen Amby.]

gældende, i stedet for en roligt fremadskridende udvikling kan betyde anarki og uro.

Det er noget, der gælder almindeligt. Jeg tror ikke, at vi har grund til at frygte det just for Grønlands vedkommende, men der er ingen tvivl om, at bevægelser, der er meget stærke, går ud på skabelse af selvstændighed for folkegrupper, der overhovedet ikke har mulighed for eller magt til at være selvstændige. Når det heldigvis er således, at indbyggerne i Grønland føler sig så nær knyttet til Danmark, som de gør, så er tiden også inde til, at vi statsretligt slår fast, at Grønland er en del, en uadskillelig del, af Danmark, lige så vel som alle vore øer, som blev nævnt, ligesom hovedlandet er det.

Jeg vil gerne sige så alvorligt, som jeg kan — jeg håber, at det også bliver hørt af vælgerne —, at bortset fra hvilke betænkeligheder man iøvrigt kan have — og alle har jo betænkeligheder, så om det ene og så om det andet, sådan må det altid blive ved et kompromisforslag —, er spørgsmålet om Grønlands faste tilknytning til Danmark et så livsvigtigt spørgsmål for Danmark, men da først og fremmest for grønlænderne, at man alene af den grund skal være veltilfreds med grundlovsforslaget og skal give det sin positive stemme.

Jeg har bare ment, at det var naturligt, at vi her, hvor vi i valgloven, som i denne forbindelse er tilknyttet grundloven, vedtager, at der skal være repræsentanter for Grønland i rigsdagen, også giver udtryk for disse synspunkter, som dog måske alligevel bør have en større vægt, end mange mener man kan tillægge dem.

Steen: De bemærkninger, som det ærede medlem hr. Kristen Amby nu sidst gjorde angående forholdet Danmark og Grønland imellem, er jeg ganske enig med det ærede medlem i.

Til det ærede medlem hr. Harald Nielsen vil jeg gerne sige, at jeg takker ham naturligvis, fordi han er så venlig at have ulejligheden med at konstruere det standpunkt, han mente det parti, hvis ordfører jeg er, burde have, men jeg kan virkelig ikke gøre ham den tjeneste at optage en diskussion på det standpunkt, han selv har konstrueret for mig. Vi må vist hellere føre diskussionen på det standpunkt, vi har.

Her stillede det ærede medlem et spørgsmål, som også den højtærede minister stillede mig, og jeg vil gerne tage mig den frihed at besvare det til ministeren og så bede det ærede medlem føle sig besvaret gennem det, jeg har at sige til ministeren.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen har vurderet det helt rigtigt, når han har forstået det sådan, at min bemærkning om, at den bestemmelse, der her skiller os, kunne blive en belastning for grundloven, ikke skulle opfattes som nogen trusel. Jeg plejer ikke at befatte mig med trusler i politiske diskussioner; jeg tror, at det virker bedre med argumenter. Det er derfor, jeg har forsøgt mig i den retning.

Dernæst beklager jeg naturligvis, når det ærede medlem nu har haft den megen ulejlighed med at pløje igennem, hvad min partifælle, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, som indenrigsminister har udtalt i 1939, at resultatet var så fattigt. Der var jo ikke noget resultat. Havde jeg været det ærede medlem og haft den ulejlighed, ville jeg have erkendt, at det var forgæves. Det ærede medlem syntes, at der måtte kunne bruges en udtalelse af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard om, at han ikke var tilhænger af, at det skulle være sådan, at hvis der var 5 mennesker i en kommune, der havde samme mening om et eller andet, skulle de repræsenteres på rigsdagen. Nej, det er jeg virkelig heller ikke. 5 mennesker i hver kommune — vi har 1 400 kommuner —, d. v. s. 7 000 mennesker. Der er efter den regel, jeg har foreslået, ingen mulighed for, at det kan give repræsentation, det ville betyde, at man kunne få mandat for halvdelen af de stemmer, alle andre skulle bruge.

Så vil jeg gerne sige til den højtærede indenrigsminister, at de bemærkninger, den højtærede minister fremsatte om muligheden for, at de syge kunne afgive stemme, deler jeg ganske; jeg har selv sagt, at jeg er klar over, at der er store vanskeligheder forbundet med spørgsmålet, alt efter som de syge opholder sig på hospital eller søger helbredelse i hjemmet. Men når jeg udtalte, at vi i det kommende udvalg for alvor må beskæftige os med dette spørgsmål, er det, fordi jeg synes, således som det hele nu også på andre områder har udviklet sig, at vi virkelig må se at få gennemdrøftet spørgsmålet og få det klarlagt. Hvis vi kommer til det resultat, at vi finder det for-